

Há tá nhán là "hai con khá già", bái vì ná cá i cá a há báu giá cũng xá ch xá c, méo mó lám, nhát là mái lán cãi nhau, nhìn lái càng cháng giáng ai, cá vánh vánh váo váo mà lái lám lám nguát nguát trông đáng ghát tá. Nháng mà đó là chuyán cá a há, cháng là cá a ai trên cái đái này, ná u ai có tráng háp mà nhán là vá cá a mình thì cũng mác thiên há.

Đúng ra há đã hay chí cháe tá hái còn trá, y nhá hai con khá non. Lúc mái yêu nhau há cũng hay gián hán, nháng nháng thá gián hán thuá đó chá báng lên nhá láa rám, làm há càng nhá tái nhau nhiáu hán khi xa cách.

Trác khi quyát đánh đi tái hôn nhân, há đã vá ván đá và xin phép cha má đái bên so tuái nhá bao nhiêu cáp vá cháng khác. Lão tháy bái đeo đái kính đen, gát gá bám bám đát tay, sau mát lúc lám nhám tính toán, nghe loáng thoáng câu gì "thìn, tuát, sáu, mùi tá hành xung, tý ngá má o đáu á vái nhau không nát mát chiáu". Nháng may quá hai ngá i không nám trong nhóm tuái áy, cuái cùng thì tháy cùng nói mát câu ba phái: "Ná máng háa, nam máng thá, thá sanh háa, táng sanh, tuy không giàu có, nháng sáng vái nhau trăm năm đáu bác".

Thái thá cũng đác, bà già đáng đáy xuát xoa cảm án tháy, đáu có khác kháu chút đánh mà cá bác đáu rằng long cái nhau hoài hoài thì cũng xem là háp tuái, không lo mát đáa ráa chân vá cháu Giái sám. Máng tích lách háa chá là láa sám sét, nó gám thát lên nhá cháp nhoáng là nguái ngay, còn tháng sán thì tuy không đán sán, dinh cá, nháng thanh cao chát vát đánh núi, sám cháp không há hán gì. Sá nhát là cái máng mác gáp háa, hay háa gáp tháy thì coi cháng hai đáa, đáa chát đáa bá tháng. Xem thá cũng cháa chác đúng, và thái áy là thái chián tranh, có nhiáu ngá i xem rát háp tuái mà ván gá gánh giáa đáng. Nháng lúc áy, hai ngá i đang yêu nhau lám, đáu có phái nháy vào láa đá chát cho tình yêu há ván chát, cho nên viác đáa nhau đi xem tuái chá là đá các cá nhà yên chí mà thôi.

Thái gian cá nhá thá ván vát trôi đi, mái ngày nào mà nay đã hán ba má i năm đáu gái tay áp. Hôm lá con đáng nháng ngày "háp hôn" cho cha má, ông đã náa đáa náa thát nói vái lánh :

"Thái, đáng phú quý sinh lá nghĩa, tao vái má mà ngày nào cũng nhá ngày tân hôn, cán gì tá chác cho rám đám. Đáa nào tháng cha má, cá cho tí tián đi du lách trắng mát tuái già, chá ăn thì đã không dám ăn, mác đáp cũng chá ai nhìn".

Đúng thá, vái tuái này ông nghá nhá váy là thác tá, tiát kiám đác tián cho con cái, mà lái không

Tâm Sự Vợ Chồng Già

Tác Giả: (Trích Tá Tuán báo "Tháng Má")

Thứ Năm, 04 Tháng 6 Năm 2009 09:30

ngái thiên há xáu. Vợ chồng ông sống theo lối Việt Nam, hôm ngày Valentine, ông đi làm về, nghe thiên há ra rồi chuyện tình nhau đóa hoa Tình Yêu, lối thị y chú Má đen đáng bán hoa ở ngã tư đường, ông bèn hào sống mua tặng bà một đóa hoa hồng nhung đẹp. Hí háng lái xe, ông đưa xe rồi đem đóa hoa vào bếp. Thị y bà đứng bù tóc rồi đang nấu cơm, ông vui vẻ đưa cho vợ, chồng cặp nói câu gì hay ho để lấy điếm vợ bà, thì bà đã nhăn nhó lên như khá:

“Làm trò khá gì thế, hoa về rồi chá hát. Sao không mua cho tôi bó rau muáng xào thịt bò ăn cơm có phải không?”

Ông chợt hiểu, ngám nghĩ, rồi chán phá cho cái con khá già, làm như cuác đời cháa há biết tới chá “romantic” bao giờ cả. Nhìn ngá nhìn mặt mũi vẻ đẹp gay khi đứng bên bếp lửa, đang làm bữa cơm chiều cho cả nhà, ông liền nghĩ thế sống vợ: “Thá phải đấy, chồng ra cho bà y đẹp bát đĩa bồn mà bữa trăm đóa hoa hồng phá gió kia.” Thế là ông xán tay áo lên để rửa bát, nhìn ngá bình thường đã máy khi ông đứng nấu công việc bếp núc cả vợ. Ông lúng túng rồi tuác tay làm việc cái ly, thế là bà tru tréo lên:

“Thôi ông đừng đi, há ông mó vào đâu là đẹp về đẹp đó. Cứ để tôi, chồng con ông phải làm.” Ông liền đứng ra ngoài vườn, thổi đi thổi đi cây váy. Nhác nhìn thị y máy cây máp đẹp bà trẻ ngá hôm nay đã leo lên hát chiếc ghế bên vườn rào, ông nghĩ ngay đến chuyện làm cho bà cái giàn.

Nghĩ là làm, ông hí hoáy lấy thang, rồi dùng những thanh gỗ mỏng để bắc giàn, nhìn cháa gì ông đã thị y bà đứng lù lù sau lưng. Thấy ngá bà khen, ai ngờ bỗng nhiên la hét lên: “Tôi lấy ông, ông chồng làm gì cho nên thân cả. Lá gãy chân, năm mất chồng là chết cái thân già này.”

Ông tức ái: “Bà cứ hay ồn ào, không cần mà cứ nghe bà la hét cũng để giữ mình ngã gãy cả. Đán bà có thế đâu ăn nói cứ toang toác lên.”

Bà đâu có toang toác, bà lo cho ông đẹp chá, nhìn hai chá “toang toác” làm bà má ách, mặt sống lên trông hát như con khá già. Tuy thế, ông cũng vác cái thang đặt vào nhà kho, rồi vào nhà cơm, trên chiếc ghế gỗ, đã thị y hoa hồng đẹp ông mua tặng bà để cả cơm vào chiếc bình thuá tinh. Ông tạm tạm cả, đàn bà há nói váy mà không phải váy, đóa hoa hồng bây giờ đã thổi lên vì có nắng.

Cũng không phải lúc nào họ cũng cãi nhau, và cũng không phải lúc nào ông với bà lại không có những giây phút êm đềm bên nhau khi lũ con đi vắng cả. Những câu chuyện họ trao đổi, nghe không ngắt ngào như hai đôi mắt, những đờy những lo lắng và băn khoăn cho nhau vẫn sẽ có khi cũng như chuyện trong nhà, ngoài phố. Ông hay nhắc bà cần phải uống thêm thuốc bổ mỗi ngày, còn bà thì lo lắng cái chân của ông dạo này đi đứng có phải thiếu hụt ngay ngắn. Những phiến nhợt nhạt là mỗi lúc lái xe có bà bên cạnh lái phải, nhắc nhở từng chi tiết khi cái kim đồng hồ nhích lên nhích xuống, bởi vì bà không lái xe mà lái tài xế. Cái này thực khó cho ông, khi phải phải chăm chú nhìn kính trước kính sau, miệng bà thì ông óng những chuyện nhanh chóng, khi nào đâu ông cũng hoảng lên suốt tông vào xe người khác. Ông quát vợ:

“Có cần cái mắt kính không? Đi với bà có ngày chết mắt ngáp. ‘Pô Lít’ tôi không sợ mà sợ cái miệng bà’.

Bà im mắt tí rồi lại lên mày:

“Đã lái được mà lại cần chuyện ‘lên’ giọng, làm muộn ‘chính xác’ thì sao?”

Ông hóm hóm: “Đúng nó nằm trong đầu tôi, lái ‘lên’ trong lòng trống rỗng bánh xe là đi vào thành xi măng, cũng gặp được mà chết.”

Họ cãi nhau ồn ào như thế, nhất là khi ông mắt mũi kèm nhèm, không nhìn rõ bảng tên đồng hồ, đồng hồ quay ngoài phải mà mắt thì nhắm mắt đen đăm đăm nhìn ngay bên cạnh. Thế là ‘sợ y mắt ly đi mắt đẫm’. Họ đã có nhiều kinh nghiệm những ngày đi làm đi làm đồng hồ như vậy, rồi loay quanh mãi tìm không ra lỗi, đi vào những khu vực hoang, chỗ mù mịt hoang hèn mà nghe như đã tìm om vì nỗi sợ dẫu gặp lòng.

Bà còn sợ nhất là tính nóng nảy của ông, khi bắt mắt cái xe đồng hồ sau cũng bóp còi ‘tin tin’ thúc hối, bởi ông bận nghĩ đâu đâu mà đèn xanh nhấp nháy vẫn chưa chịu chuyển. Rồi khi nó vượt qua mắt ông, bèn giơ ngón tay giữa ra để chờ đợi. Mỗi ngón tay là một biểu tượng của ngôn ngữ, có xu hướng có thể, những người trẻ này thì bà phải can ông đừng bắt chờ đợi kiêu tự lại thì vẫn hóa như thế, nhất là gặp phải những có súng, thôi thì ‘mắt câu nhún chín câu lành’ vậy. Hai ông mắt qua mắt, chờ đợi ‘mô tê’ gì với ngôn ngữ ngón tay như vậy, lông ngông tìm đồng hồ đi thì đã

thấy mặt cái đũa xe bên kia thò ra, giơ mặt ngón tay lên, ông còn lúi mím cười nói 'thank you' ngượng bẽn lẽn, và nhà cậu thốt thốt m sao nó biết mình đang đi tìm đũa ngửi đũa.

Mọi người có dịp đi đâu với ông, phải lái trên 'freeway', xe cậu lách nhè diên khi ông xoay trục nhấc đũa, mồm luôn luôn rả 'đũa khốn nạn' bà lúi búi cười. Hôm ấy trong lòng ông đũa dũa nhúng thúng khốn nạn, chúng nó đi đâu mà nhè ăn cướp, xã hội này khó mà có hòa bình khi con người cứ sùng sục lên như vậy. Nghĩ cho cùng thì chớ bao giờ hết chiến tranh, từ triệu năm trước tới ngàn năm sau, con người cứ sống rồi chết, chiến tranh rồi là hòa bình, cứ đi vào lòng đất người lại tiếp tục sinh ra. Giờ là nhân loại còn khổ, vì lòng người cứ sùng sục lên như núi nồm c sôi.

Hôm nay ông bà lúi cãi nhau. Mặt bà sưng lên còn ông thì lúi không nói năng. Họ đang cãi nhè nhè nhau, hay là chớ có bà hay cậu nhè nhè mà thôi. Bà nói dai nhè đĩa, mà lúi thốt, bà chớ hay dai đũa ngửi với ông chớ với người ngoài bà ngửi sứt, chiến tranh chớ xảy ra giữa hai vị chàng già còn khi ra ngoài bà hay đem hai chớ 'bình an' đũa thúng riêng cho thiên hạ. Thớ có cậu không chớ. Chuyền thì đâu có gì ghê gớm, vị chớ ngửi thúng con trai đũa cháu nhè đi đâu thớ sáng sủa, chúng nó quên cậu ngày kia cậu a ông cớ, mãi tới giờ này vị chớ a đũa cháu vị ăn giũa.

Ông bớ o bà: "Mười gì phải nói. Thớ buớ này bẽn lẽn đũa bớ cớ, chúng nó làm sao nhè đũa cớ ngày gì ngoài ngày thớ bớ y với ngày chúa nhớ t'".

Bà chua chát: "Nhúng ít ra thấy tôi sớ a sớ n bàn thớ, nói xa nói gần thì cũng phải biết đũa cháu nhè nhà đũa nhang cho ông bà chớ. Có thớ đâu lúi cớ p đũa đi hết nhợ vớ y.

Ông chép miệng: "Ồi giào! Không có chúng nó thì tôi với bà cớ bày ra cúng rồi cùng xớ với nhợ nhau, càng ít người càng đũa cớ ăn nhợ u."

Nhìn căn nhà vớ ngớ vớ, nhợ u nhợ ng bày biẽn xong đã mặt ngửi nhợ mà con cháu chớ a đũa nào vớ, đâm thớ thân: "Mai mặt tôi với ông chớ t đi chớ c chớ ng có ai đũa cho nén nhang, cớ thớ buớ này thì chớ ng giũa chớ p làm gì cho mặt công.

Ông gớt gù: "Ồ, mà cũng chớ ng cớ n phải chôn cớ t nhợ a cho chớ t đũa. Tôi có chớ t cớ thiêu xong

rái đem tro đß xußng bißn, nhà thß cho chúng nó mßt năm đßi lßn thăm vißng. Nßm đßi ißy lßi mát. Còn không thì đem lên núi, trải ra làm phân bón cho cây cß, không ích lßi hßn à?

Nghe ông bình thßn nói vui vß mà vßn cßng mßngui. Mâm cúng đã đßn lên, mùi trßm nhang nghi ngút. Bà đßt ba nén nhang cßm vào bát nhang trên bàn thß, mißng lâm râm khßn vái:

"Lßy các cß, hôm nay ngày giß ông, mßi các cß vß xßi bßa cßm vßi con cháu. Các cháu bßt hißu cß bß lßi cho, thßi bußi này chßng gißng hßi xßa, các cß 'sßng khße chßt thißng' vß phù hß cho cß nhà an vui, khße mßnh, gia đßo trong ßm ngoài êm...'

Nghe bà khßn, ông vßn hay pha trò bußc mißng:

"Các cß có phù hß thì cß phù hß, còn vißc hißn vß xin mißn cho kßo con cháu nó sß." Đang bußn trong bßng, thß là bà quay sang vßc lên vßi ông:

"Ăn nói rõ là lßng nhßng, ông đßng đßa vßi ngßi iß khußt bóng mà mang tßi, các cß nghe đß cß, đßu phßi chß đß ông đßa, bß thß hßn gì con cũng vßy. Tôi nói cho ông bißt, lát nßa đßn nhau vß đßy tôi cho mßt trßn..."

Ông nhßn mßt: "Thôi xin can bà, bà chßi chúng nó các cß cũng nghe, lßn sau hoßng không dám vß ăn giß nßa. Ai lßi mßi các cß vß ăn giß, cßu vui cßu khße, mà gia chß mßt mßi nhßn nhớ nhß con khß già, tôi mà là cß tôi cũng 'đßm' vào. Bà cß đß tôi đßy chúng cho, 'ngßt mßt mßi chßt rußi' chß nhßm nhßng chß làm nó ghét mình hßn".

Bà ngang nghßnh trß mißng, bßi vì có mßy khi bà chßu thua ông.

"Không phßi ngßt vßi ai cß, nó là con chß không phßi bß mình, nói nßng còn chßng nghe ra, chß nhß đã ăn thua gì."

Thá là báa cám náu náng công phu đáy nháng món ngon báng lánh ngát vì cháng ai muán ăn. Ông bác mình nghĩ tái tháng con trai vô tâm không biát đán ngày giá ông bà mà báo vá nhà giúp má cháng. Chúng nó đi đâu mà quên cá đáng vá, bán trá báy giá đáu vô tâm thá cá, náu cha má mà không có lòng tha thá và thông cám, thì chác chán sá buán gián suát đái. Hóa cho nên hái vá cháng chúng nó mái láy nhau, ông đã nghĩ đán chuyán riáng đá ai có tá do cáa ngái đó. Nháng riáng thì riáng, ná náp gia đình ván phái giá. Ông mác quán áo rái báo vá: "Tôi đi đáng này mát chút".

Bà đang ngái buán ráu nhìn mâm cám: "Đi đâu? Cám canh đán sán rái cũng bá đi, đúng là 'bá nào con náy'".

Ông bác mình quát: "Bà biát tôi đi đâu mà đã toang toát lên. Tôi đi tìm chúng nó vá đá bà chái, chá ăn uáng thá này ngon lành gì mà ăn.

Tá nhiên giáng bà đáu xuáng, a ná c mát: "Thôi ông . Hai đáa kia đi hác xa, chá còn chúng nó vái mình, khó lám chá sinh tái ra.

Tháy bà nói, ông bát cái, cái tính bà thì ông không lá, chá cháp lên nhá láa trái nháng rái lái tát đi ngay, lão tháy bái chá nói thá là gì. Ông nhìn vá pha trò: "Trông mát bà cáy nhá 'con khá già' trong sá thú.

Bà cũng nguýt yêu ông: "Ngó ông cái thì khá cũng đáp hán. Ráng cá cháa gì đã 'sút cáng gáy gáng' cá ra.

Hai vá cháng già giáng nhá 'hai con khá' ngái bát cháy cho nhau. Há cãi nhau luôn luôn đá rái ván tháng nhau nhá thá đáy, ai có cái thì há mái cái răng. Mái lán ông đi làm vá tháy váng bóng bà, ông bá đi tìm, tháy bà nám đáp chán kín mít, vái sá vào chân vá tháy lánh ngát, ông hái há đi láy đáu bóp chân cho bà. Còn há ông đi vá muán, bà đi ra đi vào mát không ngáng ngó cái kim đáng há, báng nghĩ đán trăm thá bát trác trên đái. Nháng há nghe tiáng xe ông đáu á ngoài 'garage', bà thá pháo nhá nhám, nháng rát bác mình vì cái 'con khá già' vá muán mà không nói qua cho bà biát, lúc áy mát bà náng chách y hát mát con khá. Không biát ai là khá, nháng há cá nghĩ tái nhau báng cái tình đáy âu yám mà cháng cán ai phái hiáu.

Bà ông đứng bên tay khi nghe tiếng máy xe ngoài sân, vợ chồng thình con đã đến cháu vợ, thình bé lên năm mét mũi xinh xắn, chồng ào ào vào ôm lấy ông nói bi bô: “Thưa ông nói cháu mình”

Thình cháu nói còn đã đến, mét mũi nó hính lên nhai hai quai đào. Ông ôm cháu và lòng âu yếm hỏi: “Cháu ông đi đâu mà lâu thế? Hôm nay gì cũng không về sớm mà ăn gì.”

Bây giờ anh con trai mình lên tiếng: “Chúng con cho cháu đi sục thú, nhai ngày gì cũng muộn về sớm, nhai cháu ông không chịu, cũng đòi xem mãi.”

Ông vuốt tóc cháu, hôn lên đôi má phính: “Thình cháu thình con gì trong sục thú kể cho ông nghe đi.”

“Cháu xem con khỉ con bú mẹ, xem hai con khỉ già cãi nhau.”

Ông bõ cháu: “Thình gì, nhai nhà mình cũng có hai con khỉ già cãi nhau suốt ngày.”

Bà đang đứng trong nhà nhìn ra, nghe ông nói, nhai ông mét cái dài hính cây s.